

Jesus, Remember Me

Feast of Christ the King (Last Sunday after Pentecost) C, 11/20/22

You may know the rest of that line well, from the gospel appointed for today: “Jesus, remember me when you come into your kingdom.” I know it best by means of one of those magical, ear-worming chants that Jacques Berthier wrote for the Taizé community in France: [*sing.*] “Jesus, remember me when you come into your kingdom” [*repeat*]. Have we ever sung it here? I don’t know. I’d have no objection, but also would not insist. The clergy of the diocese often sing it during the Eucharists at those events when we are asked to perform relaxation, mindfulness, and collegiality, but you have to admit: the tune is easy to remember, and does set one’s heart at ease. Were you to remember, as you sing “Jesus, remember me,” that the original was said, or sputtered, by a man in the midst of being murdered to another man being murdered right next to him, your heart might not be set so at ease.

Think of what that means: “Jesus, remember me when you come into your kingdom,” when shared between people in such dire straits. It shows that the speaker, a thief being crucified for his crimes, believed not only that Jesus was a king, but that he was in a position to grant boons even with his arms stretched out on the hard wood of a cross. He trusted that Jesus would, if asked, not forget him when he got to paradise, heaven, the next world, or whatever comes next. That was all he wanted – not to be forgotten. Jesus promises him that “Today, you will be with me in paradise,” which is far more than the dying thief asked for. He simply wanted not to be forgotten – and he was not forgotten. We trust that Jesus remembered him and brought him along to the paradise that we trust awaits after life ends. We know that the Body of Christ – the church, in its billions and amidst its divisions – remembered

this man, and honors him still for the strength of his faith, and for the reminder that even as life comes to its end, it's not too late to say and do the right thing.

Today we celebrate the Last Sunday after Pentecost, the Feast of Christ the King. We celebrate this feast to honor Jesus as a king, though he was only called that during his lifetime by way of treachery and then by way of mockery. He never claimed the title for himself. The closest he came was when he said, "My kingdom is not of this world," which is as easy to say as it is hard to prove – or to disprove. Pontius Pilate, responding to Jesus's claim, "So you are a king, then," took it from there. He used the title to mock Jesus in Latin, Greek, and Hebrew, so no-one would miss the point. He inscribed his mockery on a plank and had it nailed above Jesus's head, just over the crown of thorns: "This is the King of the Jews." What this Procurator of Judea and screwup of an imperial son-in-law made of Jesus' claim to be the Messiah, the Christ, we do not know, though I suspect he would've mocked that, too, if he could've understood what was meant by it.

The thieves who were crucified next to Jesus, for their part, understood it just fine, though they disagreed about what it meant. For the one thief, Jesus's being the Messiah, the Christ, was no good if said Messiah was dead, so why didn't him save himself and them? The other thief knew, or at least believed, that salvation came after death and not to prevent it. He also suspected that the only kingdom worth living it was one you had to die to get to, away from this world of sin and strife, of loss and grief, and where doing what you had to to survive, as he had – thieves are people, too, after all, and often both hungry and poor – could get you killed. Even then, he thought he deserved it, but that if you die for your sins in this world, it's only fair that the next world welcome you with open arms. "Jesus, remember me when," he said – then, it will matter. Now, not so much, death being nigh and we gasping our last as the people who aren't going to die today mock and jeer us who are.

Something else he said sticks with me, too. “We...have been condemned justly...but this man has done nothing wrong.” I don’t know how many people have been executed in this country and elsewhere who did nothing wrong, but the number worldwide is staggering. In Iran, at least some of the thousands who have been arrested for protesting their hateful government and its hideous laws may be executed because they did so. We hear fairly often of people whose convictions, and even death sentences, are overturned because they are innocent, or because the prosecution was shown to have not proved their guilt beyond a reasonable doubt. Most of those who die because a tyrant launched a war or a coup, or invaded someone else’s land, did nothing wrong. Yet dead they remain, innocent and mourned. With the thief this morning, we pray that Jesus will remember them, too, having come into his kingdom, a realm of peace and mercy where none sigh or suffer, grieve or lose, but all are loved by the God who is Love, and who does not die.

As the Epistle to the Colossians puts it this morning, we have been transferred to this kingdom, and are thereby saved from the power of darkness (1:11-20). In it, our sins are forgiven, we are redeemed, and we’re safe. Christ has reconciled all things to himself, having made peace with them all through the blood he shed, or others made him shed, on his cross. In him dwells the fullness of God, the power to create as well as the power to redeem, to heal, and to set free. “He is the beginning, the firstborn of the dead,” the text says. If the fullness of God is within us, as it was with him, our death shall not be the end, but bring us to a life that is changed. Nothing can separate us from that God or that power. As Psalm 46 puts it, “God is our refuge and our strength....therefore we shall not fear, though the earth should change” (Ps. 46:1). No matter what happens, the God who is Love abides, and lets us know it; perfect love, after all, casts out fear.

With all that in mind, I must say that I prefer the imagery of Jesus as King to, say, Jesus as the Good Shepherd. Please note that I’m not alone; even the prophet

Jeremiah finds occasion to drop the shepherd metaphor for one about an ideal king in the section we heard from his scroll this morning. There is nothing wrong with shepherds *per se*, and a good one is to be preferred to one that is bad. Yet shepherds hunger just as wolves do, and few indeed of any domesticated flock or herd end their days at a ripe old age in a peaceful glade where sheep may safely graze. Shepherds care for sheep because they are raising them – one might meanly say exploiting them – for wool, hides, and meat, not because they love them, care for them, and want them to be happy. Monarchs, by contrast, who rule only to exploit and consume do not last very long in power, or if they do, must do so by complicated and expensive patronage networks and a range of crowd-control measures, violence, and fear. Taking that route leaves a monarch under the effective control of their own security service, however, which seldom makes for a long or happy life, or a thriving realm.

Thinking of Christ as a monarch also reminds us that we are people, not livestock. If we need to be governed, our consent is required for any government to last. We do not stand around until someone decides to shear us for our wool or turn us into leather and protein. The metaphors get further distinguished as we compare how each rules. One shepherd may suffice for a large flock, particularly if the shepherd has canines to assist them. They maintain their power by creating dependency. By contrast, no monarch can rule even a small country without aid, nor if their people have no independence of mind or sense of self. In addition, none can rule well without competent, trustworthy officials willing to tell the crown when it is out of line or off the mark, or otherwise failing to be a good steward of human and social bounty. (I speak of ideals, which remain ideal even the reality of them falls short; the ideal is that by which we judge the realities.) Monarchs, to thrive, must go among their people, listen to them and bond emotionally with them, whether from a place of emotional strength (think of the late King Hussein of Jordan) or emotional weakness (you're still in our hearts, Diana). To succeed in their roles, they must blend

the soul-healing skills of a cleric with the leadership skills of a commodore. They must also be as the Anglo-Saxons termed it, ‘a Giver of Rings’.

It was this image of Christ as King that finally helped the monks and priests explain Christianity to the peoples of northern Europe. ‘Ah,’ said those peoples, ‘Now we see. This is the one who keeps us safe and fights the powers of darkness in this world and the other. He’s not just carpenter-preacher who failed to get through to his own people and then got murdered by morons.’ Yes, we imagine some bewildered Benedictine responding, you could look at it that way, if all his miracles and resurrections and signs of power don’t do it for you. It didn’t take the monks too long to figure out, though, that if people’s leaders could be held to the standard of Christ-as-king, it wouldn’t be hard to find reasons to chide them for failing to meet it. It might be, as the saying goes, unhealthy – but it wouldn’t be hard. Take the win.

Perfect love, as I said before, casts out fear. That’s the last, but hardest, lesson of the Feast of Christ the King: if one rules by fear alone, one can only rule badly. This is one of the great Christian insights into leadership, where the ancient Hebrew ideal of “Love thy neighbor as thyself” meets the cynical Roman insight, *Oderint, dum metuant* – ‘let them hate, so long as they fear.’ Niccolò Machiavelli, of all people, wrestled with this one most keenly. He concluded that “it is much safer to be feared than loved,” though his sense of ‘love’ in this context was in the sense of people freely keeping to their obligations, over which selfishness would win out at the earliest opportunity in the absence of a fear of punishment. But to inspire the kind of love that would sacrifice itself for honor, duty, or to preserve one’s home and family and way of life – that is something else. That is what Machiavelli longed for his divided Renaissance Italy to produce: someone, or some system, worthy of people’s devotion, not just their acquiescence. To do that, a ruler must embody their people, or at least the people’s sense of who they are and what they are meant to be, and then call them to live up to it, to strive for it. It’s no easy task, and one that is rightly

imagined as possible only with God's grace, however providence may choose to deliver such grace. As Alfred, Lord Tennyson has his title character say at the end of his poem "Ulysses," what a ruler seeks to inspire in those who follow them and whom they serve is: "One equal temper of heroic hearts, / Made weak by time and fate, but strong in will / To strive, to seek, to find, and not to yield."¹

Who says this is Ulysses, or Odysseus, the hero of Homer's epic *The Odyssey* and an antitype to the heroes Achilles and Hector in its prequel, *The Iliad*. By the time of this poem, Ulysses has made it home from the wars that ruined Troy, fought again to regain his own throne, home, and family in Ithaca, grown old, and had enough. He longs to explore again, to challenge the gods that nearly beat him and do it again on the sea they nearly beat him on, in the name of knowledge, achievement, and not giving into age, mediocrity, or ease. He leaves his kingdom to his well-beloved son, who he knows will make his rugged people mild, useful, and good, and sets sail with what's left of his crew of old. Where are they bound? Anywhere but here. As he says, "To follow knowledge like a sinking star, / Beyond the utmost bound of human thought" and to do "some work of noble note...not unbecoming men who strove with Gods." He has no idea what it will be, only that it will be. Those who follow him share that vision, and trust his heart to not break under the strain of its own need to excel, achieve, and be free. Following him makes them better, and serving them as their leader makes him who he was born to be. It happens to inspire them to be unquitting heroes who do not fail themselves. In so doing, it lets them triumph, even in the face of certain death. They become who they were meant to be as well, achieving the paradise that comes to those who stay true to the end, like the repentant thief of the cross – and, like him, say so.

Jesus, remember me when you lead us into such a kingdom. *Amen*.

¹ Alfred, Lord Tennyson, "Ulysses." Public domain. Online source: <https://www.poetryfoundation.org/poems/45392/ulysses>.

© 2022 Christopher Wilkins. All Rights Reserved.

Chúa Giêsu, Remember Me

Lễ Chúa Kitô Vua (Chủ nhật tuần trước sau lễ Ngũ Tuần) C, 20/11/22

Các anh chị em có thể biết rõ phần còn lại của dòng đó, từ phúc âm đã được chỉ định cho ngày hôm nay: "Lạy Chúa Giê-xu, hãy nhớ tới con khi Ngài vào vương quốc của Ngài." Tôi biết điều đó rõ nhất qua một trong những bài tụng kinh kỳ diệu, sâu tai mà Jacques Berthier đã viết cho cộng đồng Taizé ở Pháp: [*hát:*] "Chúa ơi, hãy nhớ đến tôi khi ngài đến vương quốc của ngài" [*lặp lại*]. Chúng ta đã bao giờ hát nó ở đây chưa? Tôi không biết. Tôi sẽ không phản đối, nhưng cũng sẽ không nhấn mạnh. Các giáo sĩ của giáo phận thường hát nó trong các Bí tích Thánh Thể tại những sự kiện đó khi chúng ta được yêu cầu thực hiện thư giãn, chánh niệm và đồng nghiệp, nhưng bạn phải thừa nhận: giai điệu rất dễ nhớ và khiến trái tim của một người thoải mái. Nếu bạn còn nhớ, khi bạn hát "Chúa Giê-xu, hãy nhớ đến tôi", rằng bản gốc đã được nói, hoặc phún xạ, bởi một người đàn ông đang bị sát hại cho một người đàn ông khác đang bị sát hại ngay bên cạnh anh ta, trái tim bạn có thể không được thoải mái như vậy.

Hãy nghĩ về điều đó có nghĩa là gì: "Lạy Chúa Giê-xu, hãy nhớ tới con khi Ngài đến vương quốc của Ngài," khi được chia sẻ giữa những người đang ở trong tình trạng khó khăn nghiêm trọng như vậy. Nó cho thấy rằng người nói, một tên trộm bị đóng đinh vì tội ác của mình, không chỉ tin rằng Chúa Giêsu là một vị vua, mà anh ta còn ở trong một vị trí để ban cho boons ngay cả với cánh tay duỗi ra trên gỗ cứng của một cây thánh giá. Ông tin tưởng rằng Chúa Giê-xu, nếu được hỏi, sẽ không quên ông khi ông đến thiên đàng, thiên đàng, thế giới tiếp theo, hoặc bất cứ điều gì xảy ra tiếp theo. Đó là tất cả những gì anh ấy muốn - không bị lãng quên. Chúa Giêsu hứa với anh ta rằng "Hôm nay, bạn sẽ ở với tôi trên thiên đàng," điều này nhiều hơn nhiều so với tên trộm sắp chết yêu cầu. Anh ấy chỉ đơn giản

là muốn không bị lãng quên - và anh ấy không bị lãng quên. Chúng tôi tin rằng Chúa Giêsu đã nhớ đến anh ta và đưa anh ta đến thiên đường mà chúng tôi tin tưởng đang chờ đợi sau khi cuộc sống kết thúc. Chúng ta biết rằng Thân thể của Chúa Kitô - nhà thờ, trong hàng tỷ đô la và giữa những chia rẽ - được ghi nhớ người đàn ông này, và tôn vinh anh ta vẫn còn vì sức mạnh của đức tin của anh ta, và vì lời nhắc nhở rằng ngay cả khi cuộc sống đi đến cuối cùng, vẫn chưa quá muộn để nói và làm điều đúng đắn.

Hôm nay chúng ta kỷ niệm Ngày Chủ Nhật Cuối Cùng sau Lễ Ngũ Tuần, Lễ của Đăng Ky Tô Vua. Chúng ta kỷ niệm ngày lễ này để tôn vinh Chúa Giêsu là một vị vua, mặc dù ông chỉ được gọi như vậy trong suốt cuộc đời của mình bằng cách phản bội và sau đó bằng cách nhạo báng. Anh ấy không bao giờ tuyên bố danh hiệu cho chính mình. Lần gần nhất anh ấy đến là khi anh ấy nói, "Vương quốc của tôi không thuộc về thế giới này", điều này dễ nói cũng như khó chứng minh - hoặc bác bỏ. Pontius Pilate, đáp lại lời tuyên bố của Chúa Giê-su, "Vậy thì bạn là một vị vua," đã lấy nó từ đó. Ông đã sử dụng tiêu đề này để chế giễu Chúa Giê-su bằng tiếng Latinh, tiếng Hy Lạp và tiếng Do Thái, vì vậy không ai bỏ lỡ điểm này. Anh ta khắc sự nhạo báng của mình lên một tấm ván và đóng đinh nó trên đầu Chúa Giê-su, ngay trên vương miện gai: "Đây là Vua của người Do Thái." Kiểm sát viên Giu-đê này và sự cố của một người con rể hoàng gia đã làm gì với tuyên bố của Chúa Giê-su là Đấng Mê-si, Đấng Christ, chúng tôi không biết, mặc dù tôi nghi ngờ anh ta cũng sẽ chế giễu điều đó, nếu anh ta có thể hiểu ý nghĩa của nó.

Về phần mình, những tên trộm bị đóng đinh bên cạnh Chúa Giê-su, hiểu rõ điều đó, mặc dù họ không đồng ý về ý nghĩa của nó. Đối với một tên trộm, việc Chúa Giê-su là Đấng Mê-si, Đấng Christ, là không tốt nếu nói Đấng Mê-si đã chết, vậy tại sao anh ta không tự cứu mình và họ? Tên trộm kia biết, hoặc ít nhất là tin, rằng

sự cứu rỗi đến sau khi chết chứ không phải để ngăn chặn nó. Anh ta cũng nghi ngờ rằng vương quốc duy nhất đáng sống, đó là vương quốc bạn phải chết để đến, tránh xa thế giới tội lỗi và xung đột này, mất mát và đau buồn, và nơi làm những gì bạn phải làm để tồn tại, như anh ta đã làm - những tên trộm cũng là con người, sau tất cả, và thường là cả đói và nghèo - có thể khiến bạn bị giết. Ngay cả khi đó, anh ấy nghĩ rằng anh ấy xứng đáng với điều đó, nhưng nếu bạn chết vì tội lỗi của mình trên thế giới này, thật công bằng khi thế giới tiếp theo chào đón bạn với vòng tay rộng mở. "Chúa ơi, hãy nhớ đến tôi khi nào," anh ấy nói - sau đó, điều đó sẽ quan trọng. Bây giờ, không quá nhiều, cái chết đang đến gần và chúng ta thở hổn hển cuối cùng khi những người sẽ không chết hôm nay chế giễu và chế giễu chúng ta, những người đang có. Một cái gì đó khác mà anh ấy nói cũng gần bó với tôi. "Chúng ta... đã bị lên án một cách chính đáng... nhưng người đàn ông này không làm gì sai cả." Tôi không biết có bao nhiêu người đã bị hành quyết ở đất nước này và những nơi khác không làm gì sai, nhưng con số trên toàn thế giới thật đáng kinh ngạc. Ở Iran, ít nhất một số trong số hàng nghìn người đã bị bắt vì phản đối chính phủ thù hận của họ và luật pháp ghê tởm của nó có thể bị xử tử vì họ đã làm như vậy. Chúng tôi thường nghe những người có bản án, và thậm chí cả án tử hình, bị lật tẩy vì họ vô tội, hoặc vì việc truy tố được chứng minh là không chứng minh được tội lỗi của họ ngoài một nghi ngờ hợp lý. Hầu hết những người chết vì một bạo chúa đã phát động một cuộc chiến tranh hoặc một cuộc đảo chính, hoặc xâm chiếm đất đai của người khác, không làm gì sai. Tuy nhiên, họ vẫn chết, vô tội và thương tiếc. Với tên trộm sáng nay, chúng tôi cầu nguyện rằng Chúa Giêsu cũng sẽ nhớ đến họ, khi đã đến vương quốc của Ngài, một cõi hòa bình và thương xót, nơi không ai thở dài hay đau khổ, đau buồn hay mất mát, nhưng tất cả đều được yêu mến bởi Thiên Chúa là Tình yêu, và người không chết.

Như Thư gửi Cô-lô-se đã nói sáng nay, chúng ta đã được chuyển đến vương quốc này, và do đó được cứu khỏi quyền lực của bóng tối (1: 11-20). Trong đó, tội lỗi của chúng ta được tha thứ, chúng ta được cứu chuộc và chúng ta được an toàn. Đấng Christ đã hòa giải mọi sự với chính Ngài, đã làm hòa với tất cả những điều đó qua máu Ngài đổ ra, hoặc những người khác bắt Ngài đổ ra, trên thập tự giá của Ngài. Nơi Ngài ngự trong sự trọn vẹn của Thượng Đế, quyền năng để sáng tạo cũng như quyền năng để cứu chuộc, chữa lành, và giải thoát. "Anh ấy là sự khởi đầu, là con đầu lòng của người chết," văn bản viết. Nếu sự trọn vẹn của Đức Chúa Trời ở trong chúng ta, như với Ngài, thì cái chết của chúng ta sẽ không phải là kết thúc, nhưng đưa chúng ta đến một cuộc sống được thay đổi. Không có gì có thể tách rời chúng ta khỏi Đức Chúa Trời đó hoặc quyền năng đó. Như Thi thiên 46 đã nói, "Đức Chúa Trời là nơi nương tựa và sức mạnh của chúng ta....do đó chúng ta sẽ không sợ hãi, mặc dù trái đất sẽ thay đổi" (Thi thiên 46:1). Bất kể điều gì xảy ra, Đức Chúa Trời là Tình yêu vẫn ở lại, và cho chúng ta biết điều đó; Tình yêu hoàn hảo, sau tất cả, loại bỏ nỗi sợ hãi.

Với tất cả những điều đó trong tâm trí, tôi phải nói rằng tôi thích hình ảnh của Chúa Giêsu là Vua hơn, giả sử, Chúa Giêsu là Người chăn cừu tốt. Xin lưu ý rằng tôi không đơn độc; ngay cả vị tiên tri Giê-rê-mi tìm thấy cơ hội để bỏ phép ẩn dụ người chăn cừu cho một người về một vị vua lý tưởng trong phần mà chúng ta đã nghe từ cuộn giấy của ông sáng nay. Không có gì sai với những người chăn cừu, và một điều tốt là được ưu tiên hơn một người xấu. Tuy nhiên, những người chăn cừu đôi cũng giống như những con sói, và thực sự rất ít người trong số bất kỳ đàn hoặc đàn gia súc được thuần hóa nào kết thúc ngày của chúng ở độ chín. tuổi già trong một glade yên bình, nơi cừu có thể chăn thả một cách an toàn. Những người chăn cừu chăm sóc cừu bởi vì họ đang nuôi chúng - người ta có thể nói là bóc lột chúng - để lấy len, da và thịt, không phải vì họ yêu thương chúng, chăm

sóc chúng và muốn chúng được hạnh phúc. Ngược lại, các quốc vương, những người cai trị chỉ để khai thác và tiêu thụ không tồn tại được lâu trong quyền lực, hoặc nếu có, phải làm như vậy bằng các mạng lưới bảo trợ phức tạp và tốn kém và một loạt các biện pháp kiểm soát đám đông, bạo lực và sợ hãi. Tuy nhiên, đi theo con đường đó khiến một vị vua nằm dưới sự kiểm soát hiệu quả của dịch vụ an ninh của chính họ, điều này hiếm khi tạo ra một cuộc sống lâu dài hoặc hạnh phúc, hoặc một vương quốc thịnh vượng.

Nghĩ về Đấng Christ như một vị vua cũng nhắc nhở chúng ta rằng chúng ta là con người, không phải gia súc. Nếu chúng tôi cần được quản lý, cần có sự đồng ý của chúng tôi để bất kỳ chính phủ nào có thể kéo dài. Chúng tôi không đứng xung quanh cho đến khi ai đó quyết định tuyệt đối chúng tôi cho len của chúng tôi hoặc biến chúng tôi thành da và protein. Các phép ẩn dụ được phân biệt rõ hơn khi chúng ta so sánh cách mỗi quy tắc. Một người chăn có thể đủ cho một đàn lớn, đặc biệt nếu người chăn có răng nanh để giúp đỡ họ. Họ duy trì sức mạnh của mình bằng cách tạo ra sự phụ thuộc. Ngược lại, không có quốc vương nào có thể cai trị ngay cả một quốc gia nhỏ bé mà không có viện trợ, cũng như nếu người dân của họ không có sự độc lập về tâm trí hoặc ý thức về bản thân. Ngoài ra, không ai có thể cai trị tốt nếu không có các quan chức có năng lực, đáng tin cậy sẵn sàng nói với vương miện khi nó không phù hợp hoặc không phù hợp, hoặc nói cách khác là không phải là người quản lý tốt tiền thưởng của con người và xã hội. (Tôi nói về những lý tưởng, vẫn là lý tưởng ngay cả thực tế của chúng cũng không thành công; lý tưởng là chúng ta đánh giá thực tế.) Các vị vua, để phát triển, phải đi giữa những người dân của họ, lắng nghe họ và gắn kết tình cảm với họ, cho dù từ một nơi có sức mạnh cảm xúc (hãy nghĩ về vị vua quá cố Hussein của Jordan) hay sự yếu đuối về cảm xúc (bạn vẫn còn trong trái tim chúng tôi, Diana). Để thành công trong vai trò của mình, họ phải pha trộn kỹ năng chữa lành tâm hồn

của một giáo sĩ với kỹ năng lãnh đạo của một phó đề đốc. Họ cũng phải như người Anglo-Saxon đã gọi nó, 'Người tặng nhẫn'.

Chính hình ảnh Chúa Kitô là Vua này cuối cùng đã giúp các tu sĩ và linh mục giải thích Kitô giáo cho các dân tộc ở Bắc Âu. "À," những dân tộc đó nói, "Bây giờ chúng ta đã thấy. Đây là người giữ cho chúng ta an toàn và chiến đấu với sức mạnh của bóng tối trong thế giới này và thế giới khác. Anh ta không chỉ là thợ mộc-nhà thuyết giáo, người đã không thể vượt qua được người dân của mình và sau đó bị sát hại bởi những kẻ ngốc. Vâng, chúng tôi tưởng tượng một số Benedictine hoang mang đang trả lời, bạn có thể nhìn nó theo cách đó, nếu tất cả các phép lạ và sự sống lại của anh ấy và các dấu hiệu quyền lực không làm điều đó cho bạn. Tuy nhiên, các nhà sư không mất quá nhiều thời gian để tìm ra rằng nếu các nhà lãnh đạo nhân dân có thể được giữ theo tiêu chuẩn của Đấng Christ như vua, thì sẽ không khó để tìm ra lý do để trách móc họ vì đã không đáp ứng được điều đó. Như người ta thường nói, nó có thể không lành mạnh - nhưng nó sẽ không khó. Hãy giành chiến thắng.

Tình yêu hoàn hảo, như tôi đã nói trước đây, xua tan nỗi sợ hãi. Đó là bài học cuối cùng, nhưng khó khăn nhất, về Lễ Chúa Kitô Vua: nếu một người cai trị chỉ bằng nỗi sợ hãi, người ta chỉ có thể cai trị tồi tệ. Đây là một trong những hiểu biết tuyệt vời của Cơ đốc giáo về khả năng lãnh đạo, nơi lý tưởng tiếng Do Thái cổ đại về "Hãy yêu người lân cận như chính mình" gặp phải cái nhìn sâu sắc hoài nghi của người La Mã, *Oderint, dum metuant* - 'hãy để họ ghét, miễn là họ sợ hãi.' Niccolò Machiavelli, của tất cả mọi người, đã vật lộn với điều này một cách sâu sắc nhất. Ông kết luận rằng "sợ hãi hơn yêu thương sẽ an toàn hơn nhiều", mặc dù ý thức về 'tình yêu' của ông trong bối cảnh này là theo nghĩa là mọi người tự do tuân thủ nghĩa vụ của họ, qua đó sự ích kỷ sẽ chiến thắng trong cơ hội sớm nhất trong trường hợp không sợ bị trừng phạt. Nhưng để truyền cảm hứng cho loại tình yêu

© 2022 Christopher Wilkins. All Rights Reserved.

sẽ hy sinh bản thân vì danh dự, nghĩa vụ hoặc để giữ gìn nhà cửa, gia đình và lối sống của một người - đó là một điều khác. Đó là những gì Machiavelli khao khát nước Ý thời Phục hưng bị chia rẽ của mình để sản xuất: ai đó, hoặc một hệ thống nào đó, xứng đáng với sự tận tâm của mọi người, không chỉ là sự đồng ý của họ. Để làm được điều đó, một người cai trị phải thể hiện người dân của họ, hoặc ít nhất là ý thức của người dân về họ là ai và họ có ý nghĩa gì, sau đó kêu gọi họ sống theo nó, phấn đấu cho nó. Đó không phải là nhiệm vụ dễ dàng, và một nhiệm vụ đúng đắn tưởng tượng càng tốt chỉ với ân điển của Đức Chúa Trời, tuy nhiên sự quan phòng có thể chọn để ban cho ân điển như vậy. Như Alfred, Lord Tennyson có nhân vật tiêu đề của mình nói ở cuối bài thơ "Ulysses", điều mà một người cai trị tìm cách truyền cảm hứng cho những người theo dõi họ và những người mà họ phục vụ là: "Một tính khí bình đẳng của trái tim anh hùng, / Trở nên yếu đuối bởi thời gian và số phận, nhưng mạnh mẽ về ý chí / Phấn đấu, tìm kiếm, tìm kiếm và không nhượng bộ."²

Ai nói đây là Ulysses, hay Odysseus, anh hùng trong sử thi *The Odyssey* của Homer và là một phản đối đối với các anh hùng Achilles và Hector trong phần tiền truyện của nó, *The Iliad*. Vào thời điểm của bài thơ này, Ulysses đã trở về nhà sau những cuộc chiến tranh hủy hoại thành Troia, chiến đấu một lần nữa để giành lại ngai vàng, nhà cửa và gia đình của chính mình ở Ithaca, già đi và có đủ. Anh ta khao khát được khám phá một lần nữa, thách thức những vị thần suýt đánh bại anh ta và làm điều đó một lần nữa trên biển mà họ suýt đánh bại anh ta, nhân danh kiến thức, thành tích và không cho vào tuổi tác, tầm thường hay dễ dàng. Anh ấy để lại vương quốc của mình cho đứa con trai yêu quý của mình, người mà anh ấy biết sẽ làm cho những người rugged của anh ấy trở nên nhẹ nhàng, hữu ích và tốt đẹp,

² Alfred, Lord Tennyson, "Ulysses." Phạm vi công cộng. Nguồn trực tuyến: <https://www.poetryfoundation.org/poems/45392/ulysses>.

đồng thời ra khơi với những gì còn lại của phi hành đoàn cũ của anh ấy. Họ bị ràng buộc ở đâu? Bất cứ nơi nào ngoài trừ ở đây. Như anh ấy nói, "Để theo dõi kiến thức như một ngôi sao chìm, / Vượt ra ngoài giới hạn tối đa của suy nghĩ con người" và để làm "một số công việc của ghi chú cao quý... không phải là những người đàn ông không phù hợp với những người cố gắng với các Thượng Đế." Anh ta không biết nó sẽ là gì, chỉ biết rằng nó sẽ như vậy. Những người đi theo anh ấy đều chia sẻ tầm nhìn đó, và tin tưởng vào trái tim anh ấy để không tan vỡ dưới sự căng thẳng của nhu cầu vượt trội, đạt được và được tự do. Theo dõi anh ta làm cho họ tốt hơn, và phục vụ họ như là thủ lĩnh của họ làm cho anh ta được sinh ra để trở thành. Nó tình cờ truyền cảm hứng cho họ trở thành những anh hùng không ngừng nghỉ ngơi, những người không tự làm mình thất bại. Khi làm như vậy, nó cho phép họ chiến thắng, ngay cả khi đối mặt với cái chết nhất định. Họ cũng trở thành con người mà họ muốn trở thành, đạt được thiên đường đến với những người trung thành đến cùng, giống như tên trộm ăn năn của thập tự giá - và, giống như anh ta, nói như vậy.

Lạy Chúa Giê-xu, hãy nhớ đến con khi Ngài dẫn dắt chúng con vào một vương quốc như vậy. *Amen.*